

Arrest

nr. 286 185 van 15 maart 2023
in de zaken RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 19 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (zaak X).

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoeker op dezelfde datum heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (zaak X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikkingen van 6 februari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 februari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 november 2022 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, afgeleverd. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ANTWERPEN op 18/11/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,;
naam: S.
voornaam: J.
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: India

In voorkomend geval, alias: S.M. [...] India, A.B.S. [...] Afghanistan, A.B.S. [...] Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 18/11/2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bedreigingen

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België, noch medische problemen te hebben. Hij verklaart een partner te hebben. Deze partner heeft hij, volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 18/11/2022 bedreigd met een mes

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft volgens het administratief dossier sedert 03/05/2008 in België. Betrokkene heeft op 19.11.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 08.12.2010. Deze beslissing is op 13.01.2011 aan betrokkene betekend meteen bevel om uiterlijk op 14.01.2011 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 10.02.2011 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.11.2011. Deze beslissing is op 14.02.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.03.2012 het grondgebied te verlaten.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: S.M. [...] India, A.B.S. [...] Afghanistan, A.B.S. [...] Pakistan

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 18/11/2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bedreigingen

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.12.2010 dat hem betekend werd op 14.01.2011. Hij kreeg een tweede bevel om het grondgebied te verlaten op 27/05/2017 betekend dezelfde dag. Hij kreeg een herbevestiging van dit laatste bevel op 16/07/2021 en op 19/02/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft op 19.11.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 08.12.2010. Deze beslissing is op 13.01.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 14.01.2011 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 10.02.2011 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.11.2011. Deze beslissing is op 14.02.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.03.2012 het grondgebied te verlaten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft volgens het administratief dossier sedert 03/05/2008 in België. Betrokkene heeft op 19.11.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 08.12.2010. Deze beslissing is op 13.01.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 14.01.2011 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 10.02.2011 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.11.2011. Deze beslissing is op 14.02.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.03.2012 het grondgebied te verlaten.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: S.M. [...] India, A.B.S [...] Afghanistan, A.B.S. [...] Pakistan

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 18/11/2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bedreigingen

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.12.2010 dat hem betekend werd op 14.01.2011. Hij kreeg een tweede bevel om het grondgebied te verlaten op 27/05/2017 betekend dezelfde dag. Hij kreeg een herbevestiging van dit laatste bevel op 16/07/2021 en op 19/02/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft op 19.11.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 08.12.2010. Deze beslissing is op 13.01.2011 aan betrokkene betekend meteen bevel om uiterlijk op 14.01.2011 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 10.02.2011 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.11.2011. Deze beslissing is op 14.02.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.03.2012 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft volgens het administratief dossier sedert 03/05/2008 in België. Betrokkene heeft op 19.11.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 08.12.2010. Deze beslissing is op 13.01.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 14.01.2011 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 10.02.2011 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.11.2011. Deze beslissing is op 14.02.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.03.2012 het grondgebied te verlaten.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: S.M. [...] India, A.B.S [...] Afghanistan, A.B.S. [...] Pakistan

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 18/11/2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bedreigingen

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.12.2010 dat hem betekend werd op 14.01.2011. Hij kreeg een tweede bevel om het grondgebied te verlaten op 27/05/2017 betekend dezelfde dag. Hij kreeg een herbevestiging van dit laatste bevel op 16/07/2021 en op 19/02/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft op 19.11.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 08.12.2010. Deze beslissing is op 13.01.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 14.01.2011 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 10.02.2011 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.11.2011. Deze beslissing is op 14.02.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.03.2012 het grondgebied te verlaten.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn/haar arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, E. Versonnen, attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ ANTWERPEN
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127 bis Steenokkerzeel
de betrokkene, S.J. op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127 bis Steenokkerzeel vanaf 19/11/2022”

1.2. Op dezelfde datum werd aan verzoeker een inreisverbod voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ANTWERPEN op 18/11/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer,
naam: S.
voornaam: J.

geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: India

In voorkomend geval, alias: S. M. °[...] India, A. B. S. °[...] Afghanistan, A. B. S. °[...] Pakistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19/11/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.12.2010 dat hem betekend werd op 14.01.2011. Hij kreeg een tweede bevel om het grondgebied te verlaten op 27/05/2017 betekend dezelfde dag. Hij kreeg een herbevestiging van dit laatste bevel op 16/07/2021 en op 19/02/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft op 19.11.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 08.12.2010. Deze beslissing is op 13.01.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 14.01.2011 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 10.02.2011 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.11.2011. Deze beslissing is op 14.02.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.03.2012 het grondgebied te verlaten.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 18/11/2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bedreigingen

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België, noch medische problemen te hebben. Hij verklaart een partner te hebben. Deze partner heeft hij, volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 18/11/2022 bedreigd met een mes

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden

beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Gelet op het feit dat beide bestreden beslissingen betrekking hebben op dezelfde verzoeker en het bestreden inreisverbod voortvloeit uit het bestreden bevel, past het, in het kader van een goede rechtsbedeling, om beide zaken samen te voegen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota's met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op. Zij zet deze exceptie als volgt uiteen:

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 19.11.2022 werd getroffen, en dat zij eveneens op 19.11.2022 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht. De akte van kennisgeving bevat de handtekening van de verzoeker. De akte van kennisgeving vermeldt ook duidelijk dat het verzoekschrift, krachtens artikel 39/57, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dient te worden ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving indien de betrokkene zich bevindt in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt eveneens dat de verzoeker op 19.11.2022 werd vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld bij artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Deze beslissing tot vasthouding werd eveneens op 19.11.2022 aan de verzoeker ter kennis gebracht, wat blijkt uit de akte van kennisgeving, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt.

In het geval een vreemdeling is vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals in casu, wordt de beroepstermijn bepaald door artikel 39/57, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Artikel 39/57, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht: 1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;"

Verzoeker werd van zijn vrijheid beroofd op 19.11.2022 en dat hij sinds die datum werd opgesloten in het gesloten centrum te Steenokkerzeel.

Het administratief dossier bevat een schrijven van de verwerende partij aan de PZ Antwerpen dd.18.11.2022 dat verzoeker moet overgebracht worden naar 127bis Steenokkerzeel.

In casu werd de bestreden beslissing genomen en ter kennis gebracht op 19.11.2022, datum waarop hij zich bevond in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel.

Er moet dus worden vastgesteld dat het op 19.12.2022 ingediende verzoekschrift laattijdig is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671)."

3.2. Krachtens artikel 39/57, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), bedraagt de beroepstermijn dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Artikel 39/57, §1, tweede lid, 1° van dezelfde wet, waarnaar de verwerende partij verwijst, bepaalt evenwel dat het verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing moet worden ingediend wanneer de vreemdeling zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 bevindt, of die op dat moment ter beschikking is gesteld van de regering.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen door de lokale politie aan verzoeker ter kennis zijn gebracht op 19 november 2022 om 09u25, respectievelijk 09u26. Uit de akte van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering kan verder worden afgeleid dat verzoeker slechts bij het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel werd aangemeld op 20 november 2022 om 10u05, dus niet reeds op 19 november 2022 zoals de verwerende partij beweert. Aldus staat vast dat verzoeker zich op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissingen nog niet in het gesloten centrum bevond en artikel 39/57, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in casu dus niet van toepassing is.

De beroepstermijn bedraagt in casu dertig dagen, en de beroepen zijn derhalve tijdig ingediend.

3.3. De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker richt een eerste middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Dit middel luidt als volgt:

- *“Schending van artikel 7, alinea 1, 1° en 3°, en artikel 74/14 §3, 3° van de Verblijfswet.*
- *Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*
- *Schending van de materiële motiveringsplicht.*
- *Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »).*
- *Schending van de zorgvuldigheidsplicht als het beginsel van behoorlijk bestuur en het beginsel audi alteram partem.*
- *Schending van artikel 6 en 8 EVRM.*

Eerste onderdeel,

In casu is de bestreden beslissing gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en artikel 74/14 §3, 1° 2° 3° en 4° van de Verblijfswet.

Volgens artikel 74/14 §3 Verblijfswet kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien er een risico op onderduiken bestaat of er een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker zou een gevaar zijn voor de openbare orde, gelet hij op heterdaad betrapt zou zijn geweest op feiten van bedreigingen met een mes ten opzichte van zijn partner.

Verzoeker betwist de feiten zoals deze verklaard zouden zijn geweest door zijn partner. Hij bevestigt dat er een ruzie was, maar ontkent dat er een bedreiging was met een mes (stuk 3).

De verloofde van verzoeker heeft een dag later ook haar klacht ingetrokken (stuk 4).

In de bestreden beslissing wordt niet verwezen naar het gehele dossier. Er werd onmiddellijk een bijlage 13septies uitgereikt, en verwezen naar een gevaar voor de openbare orde, op eenzijdige wijze.

Verzoeker verwijst in deze naar artikel 6 EVRM en het recht op een eerlijk proces.

Verzoeker verwijst meer specifiek naar artikel 6.2 EVRM: “eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt”.

Dit vermoeden van onschuld of “presumptio innocentiae” is een rechtstreeks uitvloeisel en een essentieel aspect van het algemeen beginsel van het recht van verdediging.

Er dient een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Verblijfswet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Er is louter één verhoor in het strafrechtelijk dossier op basis van een telefonische oproep. De persoon die de oproep heeft gedaan, heeft een dag later de klacht ingetrokken.

Er wordt door verwerende partij zeer eenvoudig uitgegaan van een zogenaamd gevaar voor de openbare orde.

De bestreden beslissing stelt tevens dat er een risico op onderduiken bestaat, gelet op het feit dat verzoeker reeds eerder in 2009 en 2011 een regularisatie aanvraag indiende, dewelke beiden geweigerd werden, en gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan geen gevolg werd gegeven.

Verzoeker vormt thans al geruime tijd een koppel met zijn Poolse partner (stuk 5). Zij zijn verloofd en hebben trouwplannen. Gelet op hun relatie wonen zij ook samen op hetzelfde adres (stuk 6).

Tweede onderdeel,

Er is ook een schending van het hoorrecht.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe. Artikel 7 van de Verblijfswet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt, daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn huidige partner, en dit voor een onbepaalde duur.

Overigens had verzoeker, indien hij afdoende opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Moest verzoeker afdoende gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn familiale toestand (de relatie met zijn partner, en huwelijksintentie), zijn lang verblijf in België, geen banden meer met zijn land van herkomst, diende in rekening te worden gebracht.

Bovendien getuigt het van een onzorgvuldige motivering om enkel te verwijzen naar een verhoor juist nadat de partner van verzoeker de politie had gebeld. Uiteraard was dit voor verzoeker ene slag in het gezicht, aangezien hij de feiten ontkent, en derhalve niet wist hoe het met de relatie verder zou gaan.

Echter, zijn partner trok de klacht in, en onderhoudt nog steeds de relatie. Getuige hiervan haar bezoeken in het gesloten centrum (stuk 7).

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Indien verzoeker grondig gehoord was had hij in het kader van artikel 8 EVRM kunnen wijzen op alle hogervermelde elementen.

Rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker is duidelijk niet grondig gehoord.

Gelet op al deze elementen is het duidelijk dat de bestreden beslissing voor onzorgvuldig is te werk gegaan, waardoor geen rekening wordt gehouden met alle nuttige elementen in het dossier, zodat er volgens artikel 8 EVRM een eerlijke balans zou gemaakt kunnen zijn.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïgneerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd en geschorst te worden.”

4.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop onder meer hetgeen volgt:

“De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 2° (...); 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; »

Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Alsook is verzoeker op 18.11.2022 door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op feiten van bedreigingen. Verzoeker bedreigde zijn partner met de mes.

In casu is de bestreden beslissing, waarbij de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker op moment van zijn arrestatie niet de vereiste documenten heeft zoals bepaald in artikel 2 van de Vreemdelingenwet, 2) dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, wat concreet wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit wat hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het eerste motief te weerleggen. Hoe dan ook heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek. De eventuele gegrondheid kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

2.

Daarnaast wordt gemotiveerd dat overeenkomstig artikelen 74/14, §3, 1°, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico op onderduiken bestaat, waarbij er wordt verduidelijkt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van verschillende aliasnamen, dat hij reeds een bevel heeft gekregen, nadat zijn 9bis aanvragen telkens negatief waren afgesloten, dat verzoeker op heterdaad is betrapt op moment van zijn arrestatie.

Rekening houdend met de aanwijzingen, voorhanden in het administratief dossier, komt het de Dienst Vreemdelingenzaken toe te oordelen of verzoeker kan geacht worden de openbare orde te schaden.

Verweerder benadrukt dat het de gemachtigde vrijstaat om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen ten einde te besluiten dat er sprake is van gevaar voor de openbare orde.

Het begrip 'openbare orde' wordt door de rechtspraak van het Hof van Justitie als volgt bepaald: "Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]". Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."

Het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een -definitieve -strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

3.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden onzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad, alsook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is artikel 6 EVRM niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Verzoeker kan aldus niet dienstig naar deze bepaling verwijzen.

De rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken is enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Verzoeker bewijst geenszins de schending van artikel 6 van het EVRM.

4.

Daarnaast verwijst verzoekende partij naar artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: "1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het gaat evenwel om een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie. Het familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Verzoeker moet eerst en vooral bewijzen dat hij een beschermenswaardig gezinsleven heeft.

Verzoeker verwijst naar zijn partner, mevrouw W.K., waarmee ze 9 maanden een relatie zou hebben en voegt foto's, chatgesprekken met mevrouw W.K. en haar huurovereenkomst toe aan zijn verzoekschrift.

Deze stukken had verwerende partij niet ter beschikking bij het nemen van de bestreden beslissing waardoor er geen rekening kan worden gehouden. Hoe dan ook is verzoekers relatie met mevrouw W. gestart tijdens het illegaal verblijf van verzoeker. Verzoeker heeft met mevrouw W. geen stappen ondernomen om zijn situatie te regulariseren.

In casu bevindt de verzoeker zich in de situatie van een vreemdeling die zich reeds langere tijd in onregelmatig verblijf in België bevindt. Verzoeker voert hieromtrent geen betwisting.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op een familie-en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. Hij brengt bovendien geen concrete elementen naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij zich in een dermate uitzonderlijke situatie bevindt derwijze dat hij voor de uitoefening van enig privéleven gebonden zou zijn aan België.

De verwerende partij besluit dan ook dat de verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst-en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezins-of privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé en/of gezinsleven wordt niet aangetoond

[...]."

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

De eerste bestreden beslissing legt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten op in toepassing van voorgaande bepaling, omdat hij enerzijds in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name een geldig visum of verblijfstitel, en anderzijds omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig visum of verblijfstitel. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, volstaat dit motief in beginsel op zich om het bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Echter, nu een vreemdeling slechts bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten, en verzoeker zich beroept op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), is een verder onderzoek in het licht van dit verdragsartikel noodzakelijk en heeft verzoeker wel een belang bij zijn grieven die daarmee verband houden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België en dat moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’ toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM

3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Derhalve moet worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven met zijn partner die in België verblijft. Hij betoogt in essentie dat de verwerende partij onzorgvuldig is te werk gegaan, aangezien geen rekening wordt gehouden met alle nuttige elementen in het dossier zodat een eerlijke fair-balance toets ontbreekt zoals voorgeschreven door artikel 8 EVRM.

In de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd omtrent het gezinsleven waarop verzoeker zich beroept:

“Hij verklaart een partner te hebben. Deze partner heeft hij, volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 18/11/2022 bedreigd met een mes

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. ”

De verwerende partij doet dus wel een belangenafweging, maar betreft daarbij enkel het gevaar dat verzoeker voor de openbare orde vormt. Over het gevaar voor de openbare orde had de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing reeds het volgende vastgesteld:

“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 18/11/2022 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van bedreigingen

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker betwist dat hij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Hij betoogt dat door de verwerende partij zeer eenvoudig wordt uitgegaan van een zogenaamd gevaar voor de openbare orde en dat zij niet verwijst naar het gehele dossier. Hij wijst erop dat hij de feiten van bedreigingen met een mes ten opzichte van zijn partner heeft ontkend en betwist, dat hij enkel heeft bevestigd dat er een ruzie was, dat zijn partner de feiten van bedreiging met een mes zelf heeft verklaard via een telefonische oproep en dat zij een dag later haar klacht heeft ingetrokken.

De Raad stelt vast dat in het TARAP/RAAVIS-verslag van 18 november 2022, waarnaar de verwerende partij verwijst, wordt gesteld dat op 17 november 2022 *“Man wordt gearresteerd voor feiten IFG. Hij zou zijn vriendin bedreigd hebben met een mes. Nog geen beslissing van het parket in afwachting van zijn verhoor.”* Verder wordt er op de vraag of betrokkene op heterdaad werd betrap, *“nee”* geantwoord.

Hoewel de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, komt het haar wel toe om zich te baseren op een correcte feitenvinding en om op een zorgvuldige wijze rekening te houden met alle elementen in het dossier.

De Raad stelt in dat verband vast dat zij enkel naar het TARAP/RAAVIS-verslag van 18 november 2022 verwijst en daaruit in strijd met de uitdrukkelijke vermeldingen in dat verslag verkeerdelijk afleidt dat verzoeker “op heterdaad” is betrap op feiten van bedreigingen; in het verslag wordt, zoals reeds gesteld, *“nee”* geantwoord op de vraag of er een op heterdaad betrapting was, en wordt ook vermeld dat verzoeker zijn partner “zou” bedreigd hebben met een mes. Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat het parket een beslissing heeft genomen vooraleer het bevel werd genomen. Dit klemmt des te meer nu uit het PV van verhoor dat verzoeker bijbrengt blijkt dat hij heeft verklaard dat hij de feiten ontkent én dat uit het

PV van 20 november 2022 dat verzoeker bijvoegt blijkt dat een dag na het nemen van de bestreden beslissing de partner van verzoeker haar klacht wilde intrekken. Hoewel uit deze twee elementen niet met zekerheid kan worden afgeleid dat de feiten van bedreigingen in het kader van intrafamiliaal geweld niet zouden hebben plaatsgevonden, kan evenmin worden vastgesteld, zoals de verwerende partij ten onrechte heeft gedaan, dat verzoeker op heterdaad zou zijn betrapt bij het bedreigen van zijn partner met een mes.

Uit al het voorgaande kan verzoeker gevolgd worden dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. Nu moet worden vastgesteld dat *“het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden”* de enige overweging is die werd gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM, dringt de vernietiging van de eerste bestreden beslissing zich op.

Waar de verwerende partij met betrekking tot artikel 8 van het EVRM in haar nota stelt dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven moet bewijzen, dat zij niet beschikte over de stukken die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt om de relatie met zijn partner te staven en zij er bijgevolg geen rekening mee kon houden, stelt de Raad vast dat uit lezing van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij betwist dat verzoeker een partner heeft die in België verblijft. De verwerende partij kan hier dus in haar nota niet post factum op terugkomen.

Het verdere betoog in de nota met betrekking tot artikel 8 van het EVRM betreft een post factum motivering waartegen verzoeker zich niet heeft kunnen verweren, en kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de gedane belangenafweging in de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

4.4. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing

5. Over de gevolgen van de vernietiging van de eerste bestreden beslissing

5.1. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. [...]

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]”

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In de tweede bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 19/11/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

5.2. Nu de beslissing tot verwijdering van 19 november 2022, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard ging, wordt vernietigd kan dit inreisverbod niet langer staande blijven zodat het eveneens moet worden vernietigd.

6. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken gekend onder de rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS